

Nr 116.

Av herrar **Lindberg** i Stockholm och **Lundgren**, *angående skattefrihet för sjöfolkets krigsrisk ersättning, m. m.*

Det framhölls i den motion angående befrielse för sjöfolket från erläggande av skatt för krigsrisk ersättning, som väcktes vid 1940 års riksdag, att färderna på haven blivit särskilt riskfyllda, i det att ett stort antal fartyg torpederats utan föregående varning, varvid en stor del av besättningen blivit borta med fartygen.

Det framhölls även att den krigsrisk ersättning, som jämte sjömännens ordinarie lön utbetalades under föregående krig, då icke betraktades såsom en arbetsinkomst i vanlig mening utan som en ersättning för den ökade risk sjömännen utsatte sig för.

Denna motion skrevs i början av kriget då förlusterna av människoliv och fartyg ännu ej voro påfallande stora, men med erfarenhet från föregående stor-krig, då många sjömän offrade sina liv, var det anledning befara, att detta krig skulle kräva ännu större offer i liv och egendom. Dessa farhågor ha dessvärre besannats; antalet sänkta fartyg och omkomna sjömän ha långt överskridit förlusterna under förra kriget samtidigt som omständigheterna vid krigsförlisningarna varit mera fasansfulla.

Detta har emellertid icke fått hindra sjömännen från att fortsätta sitt arbete. Det är möjligt att många av dem önskat övergiva detta riskfyllda liv, men av skilda anledningar ha de tvingats fortsätta.

Redan i början av kriget avstängdes ett stort antal fartyg från hemlandet, vilket innebar att de besättningsmän, som bemannade dessa fartyg, hade mycket små möjligheter att skaffa sig annat arbete. Andra som bemannade fartygen här hemma hade nära nog samma svårigheter och måste trots ökade risker fortsätta sitt yrke.

Kriget har givetvis medfört försakelser för alla landets medborgare. De stora inkallelserna till försvarstjänst tillsamman med andra nödvändiga krigstidsåtgärder ha krävt uppoffringar av alla, men onekligen ha sjömännen fått bära de tyngsta bördorna. De ha dock burit dessa bördor med jämnmod och med iakttagande av fullständig lojalitet. Det har ännu icke inträffat att ett fartyg hindrats att avgå från hamn i brist på bemanning.

Erkännande av sjömännens tappra arbete har heller icke saknats under de gångna åren, erkännande som många sjömän uppskattat och varit stolta över, men det synes rättvist om detta erkännande kunde sträckas längre än till vackra ord.

Sjöfolkets löner under fredstid äro förhållandevis låga, och den merförtjänst de erhållit i form av krigsrisk tillägg har upphjälpt mängen sjömansfamiljs

dåliga ekonomi. Det kommer emellertid att inträda synnerligen bittra tider för sjömännen då de av fredsavlönningen skola betala sina skatter för den merförtjänst de uppburit i form av krigsriskersättning, för såvida de icke varit i tillfälle att göra besparingar.

Det synes kanske som om alla sjömän borde kunna göra besparingar, men då lönen plus krigsriskersättningen per månad för de flesta sjömän av manskapsgrad knappast överstiger 500:— kronor och deras ekonomi tidigare varit synnerligen dålig, är det säkert svårt att göra besparingar. Givetvis finns det sjömän som kunna uppnå det dubbla beloppet under någon eller några månader, men då krigsriskbetalningen är avvägd med hänsyn till riskmomenten i olika farvatten, blir denna högre förtjänst sällan långvarig.

Betydelsen av en yrkeskunnig sjömanskår har säkert aldrig varit så iögonenfallande som under detta krig, men för att denna kår icke åter skall skingras efter kriget, är det nödvändigt att det beredes dem lättnader av efterkrigsskatterna samt att det snarast möjligt åstadkommes ett skattesystem, som gör det möjligt för dem att inbetala skatten redan under det år den taxerade inkomsten förtjänas.

Med ovan anförda tillåta vi oss föreslå,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville hemställa om införande av sådan bestämmelse i skatteförordningen, att sjöfolket från och med 1942 och under den tid kriget pågår och krigsriskersättning utbetalas befrias från erläggande av skatt å intjänt krigsriskersättning, samt

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om skyndsamt utredning rörande särskilt skattesystem för sjömännen.

Stockholm den 22 januari 1943.

Carl Lindberg
i Stockholm.

Sven Lundgren.